

El dèficit obliga el TNC a jivaritzar les funcions i recursos de la Sala Tallers

Les obres tindrien la meitat de diners i es representarien una setmana menys

DAVID RUANO / TNC

Els joves creadors de l'actual projecte T6: Angelet, Albet i Faura, a dalt, i Borràs, Torner, Samper i Oriol, a baix

JUSTO BARRANCO
Barcelona

La crisi del sistema teatral català prossegueix el seu curs inexorable. I ara és el torn de nou del Teatre Nacional de Catalunya (TNC). Als últims anys ja havia reduït gairebé a la meitat les obres que programa a les seves tres sales de resultes de la gran caiguda de les aportacions del seu fundador, la Generalitat de Catalunya –el 2010 eren de 11.391.100 euros i el 2012 només de 7.675.844–, però ara ha de retallar a més a causa de l'important descens de públic d'aquesta temporada, un descens generalitzat al teatre barceloní, empès per la crisi i per la pujada de l'IVA de les entrades, que podria haver suposat entre un 30 i un 40% menys de recaptació.

I com que les aportacions de la Generalitat continuaran en la mateixa direcció dels últims anys, per no provocar dèficit al final d'aquesta temporada el consell

d'administració del TNC està estudiant diverses fórmules per reduir les despeses. I totes les opcions semblen possibles, comptant que durant aquests anys de crisi ja hi ha hagut al teatre baixada de sous i acomiadaments. De fet, fins fa pocs dies s'havia posat sobre la taula la supressió de la programació de la Sala Tallers, un

dels tres espais del recinte, i on es programa el cicle més reeixit del TNC en tots els sentits, el de nous autors, el T6: a la Tallers, dins del programa T6, es va estrenar el 2003 una obra d'èxit mundial *El mètode Grönholm* de Jordi Galceran.

Però, finalment, i encara que tot pot canviar els propers dies,

segons ha pogut saber *La Vanguardia* en aquests moments s'estudia una solució salomònica: de les tres obres que el T6 té programades a la Sala Tallers aquest any, la primera, *Groenlàndia*, de Jordi Faura, que ha de pujar a escena el mes vinent, quedaria igual, i als autors de les altres dues, Helena Tornero –amb *No*

Mascarell proposa trencar rutines i revisar-ho tot

■ El conseller de Cultura, Ferran Mascarell, va mantenir ahir la primera reunió amb el seu nou equip de directors generals, un equip de qui ha defensat la coherència i al qual, assegura, la primera qüestió que li posarà sobre la taula és la revisió de tots els programes que s'estan duent a terme: "Els diré que cal trencar rutines

i que res del que hem fet no és necessari continuar fent-ho". Per trencar amb les rutines i aportar noves idees en una època de gravíssima sequera pressupostària, Mascarell ha renovat el seu equip en profunditat. Així, ha nomenat Jordi Sellas com a director general de Promoció i Cooperació Cultural en substitució de Jordi

Cabré i Trias; la filòloga Laura Borràs com a directora de la Institució de les Lletres Catalanes en substitució d'Oriol Izquierdo; i la productora audiovisual Teresa Enrich com a directora de l'Institut Català de les Empreses Culturals en substitució de Gorka Knörr, que només feia sis mesos que ocupava el càrrec.

parlis amb estranys (fragments de memòria) a l'abril– i Nao Albet i Marcel Borràs –amb *Atraco, paliza y muerte en Agbanäspach* a finals de maig– se'ls hauria ofert dur a terme les seves obres amb la meitat del pressupost i durant només dues setmanes, en lloc de les tres previstes. A més, hi hauria retocs, això és, retallades, a d'altres de les obres d'aquesta temporada de la Sala Petita i la Sala Gran del TNC.

El director del TNC, Sergi Belbel, hauria estat el que ha buscat aquesta solució salomònica, intentant evitar per tots els mitjans que, just l'any en què s'acomiada del teatre i en què dedica la majoria de la programació als autors catalans, s'eliminïn dues obres del programa que impulsa aquests creadors. Tot i així, Bel-

El comitè d'empresa del TNC retira l'amenaça d'atendre només en castellà la gent per les retallades

bel ha dit que fins divendres no oferirà una roda de premsa per explicar com queda la temporada després dels ajustos, i pot haver-hi més retocs.

De moment, diumenge ja es va produir una estranya protesta al TNC en resposta a les retallades que els vénen a sobre: els membres del comitè d'empresa van penjar al vestíbul uns cartells que anunciaven que els treballadors del teatre, "en protesta pel desmantellament de la cultura, faran ús preferent del castellà". Una amenaça que ahir mateix van retirar, penjant un altre cartell que assenyalava que va ser una decisió unilateral del comitè no consensuada amb els treballadors. Preguntat per la polèmica, el conseller Mascarell va lamentar aquesta iniciativa "perquè el català necessita l'ajuda de tots", malgrat que va reconèixer que efectivament s'havien estat estudiant totes les hipòtesis possibles davant la caiguda de públic i recaptació, entre les quals figurava el tancament de la Sala Tallers. Un tancament "provisional", segons va matisar ahir Sergi Belbel. El TNC se suma així a les retallades anunciades pel Lliure, que farà un ERO temporal de tres mesos a tots els seus empleats, a la reducció de sous i canvi de programació que ha hagut de fer Focus i a la situació gairebé terminal d'algunes de les sales de teatre alternatiu de Barcelona.●

CRÍTICA DE DANSA

Vitalitat joiosa

A place to bury strangers

Director artístic i coreògraf: Roberto Olivan.

Creació i interpretació: Spela Vodeb, Sol Vázquez, Felipe Salazar, Roberto Olivan, M. Marré
Música: Laurent Delforge
Dramatúrgia: Roberto Magro
Lloc i data: Mercat de les Flors (19/I/2013)

JOAQUIM NOGUERO

Fins i tot a l'hora de parlar de

rars el coreògraf Roberto Olivan resulta no només normal sinó proper i col·loquial. Aquests rars de qui ens parla són gent propera, amigable, simpàtica, tendra i divertida: en bona mesura som tots quan aborem la nostra memòria més personal o advertim el que costa relacionar-se, però que bé que es mouen aquests bojos del moviment! Són fluids, energètics, un bon tros curiosos i explosivament orgànics, amb carreres i duets que recorden tants bons moments passats del coreògraf belga Wim Vandekeybus. Olivan

es va formar a Bèlgica, a la companyia Rosas, i gaudeix d'una fisicitat meridional que tant ha trobat capbussant-se en les seves arrels tortosines com en la cultura d'amics centreeuropeus molt propers.

El seu to el situa sempre en la cultura popular (sigui tradicional o de masses), per la qual cosa no resulta mai estrany als ulls de cap tipus de públic. Els intèrprets de la companyia combinen la qualitat del molt de moviment de les coreografies amb la tendresa i l'humor de la mirada. Les evolucions alternen mil maneres, els moments de grup brillen amb llum pròpia en els llargs desenvolupaments d'algunes sèries conjun-

tes, i els duets donen bona mostra de l'entesa entre els intèrprets, però també d'una cosa que sembla més pròpia del circ: la

Fins i tot a l'hora de parlar de rars, Roberto Olivan resulta no només normal sinó proper i col·loquial

confiança a l'hora de posar-se en mans de l'altre, d'arriscar un salt o una caiguda a l'habilitat i la força del company.

El cert és que moltes de les se-

qüències coreogràfiques sembla que tenen també alguna cosa de joc, amb accelerades curses per l'espai, a la recerca desesperada d'una cosa inabastable, però encantats de la vida. No hi ha desenvolupament temàtic o narratiu, sinó simplement formal, rítmic. N'hi ha prou.

El final amb tècniques de circ assumeix així una mena de clímax. Serveix de correlat objectiu (d'encarnació material) d'un cert sentiment de joia. Quan cadascun accepta el repte de tirar endavant amb les seves maletes (el passat propi), conscient també que al seu interior sempre és molt el que arrossegarà dels altres.●